

За таких обставин запропоновану обмежувальну норму щодо мінімальної ціни можна вважати прийнятною, але термін її дії, на нашу думку, має бути лише один рік. Протягом року функціонування ринку землі буде достатньо інформації для обґрунтованого визначення мінімальної ціни продажу землі.

Отже, для запровадження в Україні ринку земель сільськогосподарського призначення необхідно виважено підійти до визначення норм, які будуть його регулювати. Ринковий оборот сільськогосподарських земель має здійснюватися таким чином, щоб було забезпечено збалансованість економічних інтересів усіх суб'єктів земельних відносин і земля перебувала у власності та користуванні ефективних товаровиробників.

Література

1. Земельний кодекс України: Кодекс від 25.10.2001 р. № 2768-III. Редакція від 01.01.2017 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2768-14/page9>.
2. Про обіг земель сільськогосподарського призначення: Проект Закону України від 13.12. 2016 р. № 5535 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60724.
3. \$2,0-2,5 тис за гектар: як уряд планує запускати ринок землі [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60724.
4. Меморандум між Україною і МВФ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.slideshare.net/Novoe/2017-74371426>.
5. Статистичний щорічник Сумської області за 2015 рік / Головне управління статистики у Сумській області ; за ред. Олехнович Л. І. – Суми, 2016. – 516 с.

Б. І. СЮРКАЛО

Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ

ПРІОРИТЕТИ У ГАЛУЗІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ

Одним із найважливіших завдань сьогодення є формування інформаційного суспільства – суспільства, у якому процеси збору, обробки аналізу, передачі інформації, тобто інформаційні та комунікаційних технологій, займають чинне місце в різних сферах господарської діяльності.

Стрімкий розвиток і використання засобів новітніх інформаційних і комунікаційних технологій у соціально-правовій, культурній, економічній та інших сферах суспільства актуалізують проблему визначення основних

пріоритетів, здатних вирішувати завдання забезпечення інформаційної безпеки у існуючому інформаційно-правовому просторі.

Юридичній практиці, як і будь-якій іншій галузі діяльності, необхідні фахівці, які є професіоналами у сфері здійснення аналізу інформаційних технологій, та їх застосування для вирішення фахових завдань. Також актуальними на сьогодні стають завдання не тільки професійного користування інформаційними технологіями в юриспруденції, але й проведення обстеження організацій, виявлення інформаційних потреб користувачів в галузі юриспруденції, формування вимог до інформаційної системи стосовно пошуку та підбору діючого законодавства, самостійна розробка та удосконалення таких систем для моделювання розвитку подій та створення «дерева рішень» при плануванні заходів в галузі юриспруденції.

У сучасній літературі існує кілька підходів до визначення поняття «інформаційної безпеки», однак, на наш погляд, найбільш точне визначення дано в наукових працях А. М. Куліша, де така технологія визначається як «стан захищеності потреб в інформації особи, суспільства й держави, при якому забезпечується їхнє існування та прогресивний розвиток незалежно від наявності внутрішніх та зовнішніх інформаційних загроз. Стан інформованості визначає ступінь адекватності сприйняття суб'єктами оточуючої дійсності і як наслідок – обґрунтованість рішень і дій, що приймаються» [3].

Забезпечення необхідного рівня безпеки інформаційних систем і ресурсів, їх цілісності і конфіденційності засноване на застосуванні: єдиних вимог захисту інформації від несанкціонованого доступу або зміни, впливу комп'ютерних атак і вірусів; сертифікованих вітчизняних засобів попередження та виявлення комп'ютерних атак і захисту інформації; криптографічних засобів захисту інформації, систем і ресурсів, що містять відомості з обмеженим режимом доступу. Діяльність органів державної влади у галузі забезпечення безпеки інформації, що підлягає обов'язковому захисту, регулюється нормативними правовими актами, що видаються у встановленому порядку. Основними напрямками підвищення рівня захищеності об'єктів загальної інформаційно-технологічної інфраструктури органів державної влади є: забезпечення комплексного підходу до вирішення завдань інформаційної безпеки; розробка моделі загроз інформаційній безпеці; забезпечення ефективного моніторингу стану інформаційної безпеки; вдосконалення нормативно-правової та методичної бази в галузі захисту державних інформаційних систем і ресурсів; створення фізично відокремленого телекомунікаційного сегмента спеціального призначення, що забезпечує можливість обміну в електронному вигляді інформацією, що містить державну таємницю та ін.

Підбиваючи підсумок, можна зазначити, що інформаційні технології здійснюють все більший вплив на суспільні відносини, а проблеми, пов'язані з їх використанням та визначенням ролі і місця таких технологій

в практичній діяльності сучасного правознавця, досі залишаються не вирішеними. Тому з розвитком суспільства роль інформаційних технологій у професійній юридичній практиці буде тільки зростати.

Література:

1. Е-майбутнє та інформаційне право / В. Брижко, В. Цимбалюк, М. Швець, Ю. Базанов; За ред. члена-кореспондента АПрН України М. Я. Швеця // 2-е вид., доп. – К.: НДЦПІ АПрН України, 2006. – 234 с.
2. Правова інформатика (системна інформатизація законотворчої, правоохоронної, судочинної та правоосвітньої діяльності): Монографія / М. Я. Швець, Р. А. Калюжний, В. М. Брижко, В. С. Цимбалюк та ін. ; за ред. М. Я. Швеця та Р. А. Калюжного – К.: ІВА, 2003. – 168 с.
3. Інформаційне право України: навчальний посібник / А. М. Куліш, Т. А. Кобзева, В. С. Шапіро. – Суми: Сумський державний університет, 2016. – 108 с. ISBN 978-966-657-622-7

В. Б. ЧЕРЕДНИЧЕНКО

Сумська філія Харківського національного університету внутрішніх справ

КОМП'ЮТЕРНІ СИСТЕМИ ДАКТИЛОСКОПІЧНОЇ ІНФОРМАЦІЇ У МВС УКРАЇНИ

Дактилоскопічні обліки дають позитивні результати при розкритті злочинів, розшуку злочинців та безвісти зниклих осіб.

Метод ідентифікації людей за відбитками пальців заснований на роботах англійця Вільяма Гершеля, який у кінці 19 сторіччя довів унікальність малюнка фаланг пальців людини (вірогідність повторення – один на кілька мільярдів). Також була встановлена незмінність цих узорів протягом життя людини. Антрополог Френсіс Гальтон сприяв введенню з 1895 року в Англії дактилоскопії при реєстрації кримінальних злочинців.

У 1904 році Г. М. Рудий (1863-1918) започаткував у Києві при антропометричному кабінеті Київської розшукової поліції перше дактилоскопічне бюро (у Росії – в 1906 р.).

Дактилоскопія виявляє на відбитку пальця *мінуції* – точки зміни структури папілярних ліній: їх закінчення, роздвоєння, розрив, тощо, які унікальні для кожного узору. Якісний відбиток містить у середньому 70 мінуцій, особа вважається ідентифікованою при збігу їх певної кількості. Так, в Італії для позитивного висновку вважається необхідним збіг 16 точок, в Австралії – 12, в Швеції – більше семи [1].

Функціонування дактилоскопічних обліків в Україні внормовано наказом МВС № 785 від 11.09.2001 р. (у редакції 2011 р.). Дактилоскопічні обліки ведуться у Державному науково- дослідному експертно- криміналістичному центрі МВС України (далі – ДНДЕКЦ) та